

handlede til Lov, og ikke til kongelig Anordning, er det min Overtydning, at det ikke er en lovlig Act, men en Magtshandling, som har stillet sig istedetfor Lovligheden, eller har stillet sig paa Lovlighedens Omraade.

Formanden: Seg maa mod denne Udtalelse fastholde, hvad jeg tidligere har været nødsaget til at udtale ligeoverfor det ærede Medlem, at denne hans Opfattelse ikke er rigtig, og at det ikke er ønskeligt, at den bestandigt gjentages her.

Ætserning: Turde jeg bede den ærede Formand om at have Ordet et Øieblik, da det er nødvendigt, at det bliver klart mellem den ærede Formand og os, der behandle disse Sager, hvad der er lovligt, og hvad der ikke er lovligt. Seg troer, at hver Gang der bliver Spørgsmaal om Sager, som ligge paa Grændsen af, hvad man kalder fælles, og det som er særligt, maae vi her ansees for fuldt berettigede til at paaftaae, at Loven er overskreden der, hvor vi antage og troe med Gyldighed at kunne bevise, at det særlige Gebeet er betraadt af andre Myndigheder end Rigsdagen og Kongen i Forening. Seg troer ikke, at den ærede Formand vil kunne sige, at dette er ulovligt fra vor Side, eftersom Opfordringen dertil staaer i begge Grundlove. Vi skulle skaffe Conflicten tilveie for at faae Sandheden klar. Derfor det var Rigsdagen formeent at beklage sig over ulovlig Fremfærd, hver Gang Regjeringen og Rigsraad beskæftigede sig med Anliggender, som efter vor Overbeviisning vare særlige, og at betegne denne Fremfærd fra Regjeringens Side, og fra den Forsamlings Side, der har fulgt Regjeringen i saa Henseende, som ulovlig, saa kunde lidt efter lidt, uden Vanstuelighed og Indsigelse, ethvert Anliggende tages fra os og behandles af en anden Lovgivningsmagt, fra hvem Afgjørelsen da kom frem i Form af Lov. Ligeoverfor en saadan Fremfærd, paaftaaer jeg, er det ikke blot vor Ret, men vor Pligt at protestere og betegne den med dens rette Navn som ulovlig.

Formanden: Mod det ærede Medlems sidste Udtalelse i dens Almindelighed skal jeg ikke indvende Noget. Det er fuldkommen klart, at Rigsdagen har Ret til at besvare sig, naar den troer, at der er steet Indgreb i dens Myndighed; men det er noget ganske Andet — saaledes forekommer det ibetmindste mig — end hvad det ærede Medlem har udtalt om Afgjørelsen af Sager, der henhøre under Rigsraadet. Det er jo klart, at i det Forslag, der nu foreligger til Forhandling, har Rigsdagen sin fulde Ret til at gjøre Forandringer eller lade dette være, Alt som den finder det tjenligt; det kan der ikke være Tvivl om, og jeg troer heller ikke, at det fra nogen Side er paaftaaet, at den under 17de November 1865 stadfæstede Grundlovsbestemmelse ved at optage i sig, som det hedder „Danmarks Riges gjennemfete Grundlov af 5te Juni 1849“ har indført eller sat i Kraft nogen Forandring i Grundloven af 5te Juni 1849 som Noget, der var en endelig affluttet Lovgivningsact, men kun som Noget, der aldeles beroede paa Rigsdagens Samtykke.

Ætserning: Turde jeg høre mig en gang endnu, da det er et meget vigtigt Spørgsmaal. Min Paaftand gaaer netop ud paa, at hvergang en Forsamling optager et eller andet Emne til Forhandling, som ligger udenfor dens Omraade, saa har den handlet ulovligt, og naar saa en Afgjørelse af denne Art kommer frem som Lov i Kongeriget, saa er denne Lov resulteret af en Række af ulovlige Forhandlinger. Har jeg nu Ret i den Forudsætning, at Ingen her i Kongeriget uden Konge og Rigsdag i Forening er berettiget til at revidere Kongerigets Grundlov og i nogenformhelt Stikelse at give Resultatet af dette Gjenemsyn ud som Lov, saa troer jeg ogsaa, at min Paaftand er rigtig, nemlig, at det at have givet dette Resultat ud i Form af Lov ikke er rigtigt. Det er kun den første Passus af den omtalte Lov, som kan være Gjenstand for Lov, og det andet maa da følge med som et Anhang, saa befandt